

Szabrina rálel a BIZONYYSÁGÁRA

Írta: Elizabeth Shobe

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„Mindezen dolgok által tudjuk, hogy van Isten a mennyben” (Tan és szövetségek 20:17).

Szabrina a keresztelési füzetét lapozgatta az anyukájával. Szabrina most töltötte be a nyolcat, és két hét múlva lesz a keresztelője. Izgatott volt, de egy kicsit izgult is a keresztelő miatt.

„Nézd, milyen sok mindent megcsinálunk már!” – mondta Anya, tovább lapozgatva a füzetet. A füzet célja az volt, hogy segítsen Szabrinának felkészülni a

keresztelőre. Kitöltöttek egy oldalt a kedvenc dolgairól, egy másikat pedig a családjáról. Majd elértek az oldalra, amelynek a tetején az állt, hogy „A bizonyosságom”.

„Ezt nem akarom kitölteni” – mondta Szabrina.

„Rendben – válaszolta Anya, majd továbblapozott –, később is kitölthetjük.”

„Egyáltalán nem szeretném kitölteni” – mondta Szabrina.

„Miért nem?” – kérdezte Anya.

„Mert nem tudom, mi az a bizonyosság” – felelte Szabrina. Érezte, ahogy elvörösödik és kimelegszik.

Anya megállt. „Azt jelenti, hogy tudod, Mennyei Atya szeret téged” – mondta.

„De Mennyei Atya nem válaszolta meg az imáimat – Szabrina szemébe könnyek szöktek. – Már egy teljes hónapja imádkozom érte, de még mindig nem találok a takarómat.”

Szabrina imádta a takaróját. Puha volt és rózsaszín. A nagymamája csinálta neki, amikor megszületett. Minden este azzal aludt, mielőtt eltűnt.

Anya átölelte Szabrinát. „Néha Mennyei Atya nem válaszolja meg azonnal az imáinkat. Néha pedig nemmel válaszol rájuk. De ez nem azt jelenti, hogy nem hallja az imáinkat vagy hogy nem szeret minket.”

„Hát, lehet...” – szípozott Szabrina.

Vasárnap Szabrina elemis tanítója, Lévai nővér felolvasott egy történetet a *Jóbarátból*. Egy fiúról szólt, aki feldúlt volt, mert csúnya szavakat hallott a buszon, és aki imádkozott erről. A fiúnak támadt egy gondolata: hallgathat valamit a fejhallgatóján a buszon. Ez a gondolat volt a válasz az imájára.

„Ó! Ennyi az egész? – kérdezte Szabrina. – Azt hittem, az imákra kapott válaszok hatalmasabbak ennél. Mint amikor megjelenik egy angyal, vagy hallasz egy hangot.”

„Néha úgy is van – mondta Lévai nővér –, de a legtöbbször a Szentlélek halk módokon válaszol az imáinkra. Például egy ötleten vagy egy melengető érzésen keresztül.” Szabrina ránézett a buszon ülő fiú képére. Arra a

felemelő, boldog érzésre gondolt, amelyet a keresztedéssel kapcsolatban érzett. Lehet, hogy a Szentlélek tudatta vele azt, hogy ez egy jó döntés.

Lehet, hogy valóban van bizonyossága.

Eljött Szabrina keresztelőjének napja. Az apukája megfogta a kezét, és Szabrina belépett a meleg vízbe. Amikor kijött a vízből, boldog volt. Amikor pedig Apátette a kezét a fejére, hogy átadja neki a Szentlélek ajándékát, ismét elárasztotta a melegség.

A következő vasárnap böjti vasárnap volt. Az emberek felálltak, hogy megosszák a bizonyosságukat. Szabrina felpattant a székéről, és kisétált a kápolna elejébe. Mély lélegzetet vett és elmosolyodott. Már tudta, hogy mit fog mondani. És azt is tudta, hogy mit fog írni a keresztelési füzeté üres oldalára később.

Ugyan a takaróját még nem találta meg, de a bizonyosságát igen. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Észak-Karolinában él.

Szabrina nem volt benne biztos, hogy van bizonyossága.

ILLUSZTRÁLTÁ: AMANDA SMITH

Te is elkészítheted a saját keresztelési füzetedet. Lapozz a 24. oldalra!